

C/2023/54

9.10.2023

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2023 r. – Crédit agricole i in./SRB

(Sprawa T-456/23)

(C/2023/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Crédit agricole SA (Montrouge, Francja) i 55 innych skarżących (przedstawiciele: A. Gosset-Grainville i M. Trabucchi, adwokaci)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenie nieważności decyzji SRB/ES/2023/23 z dnia 2 maja 2023 r. dotyczącej obliczenia za 2023 r. pobranych ex ante składek do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- na podstawie art. 277 TFUE, uznania następujących przepisów rozporządzenia SRM⁽¹⁾, rozporządzenia wykonawczego⁽²⁾ i rozporządzenia delegowanego⁽³⁾ za niemające zastosowania;
- artykułów 69 ust. 1, 69 ust. 2, art. 70 ust. 1 i art. 70 ust. 2 a) i b) rozporządzenia SRMR;
- artykułów 4 ust. 2, 5, 6, 7 i 20 oraz załącznika I do rozporządzenia delegowanego;
- art. 4 rozporządzenia wykonawczego;
- obciążenie pozwanej wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia zasady równego traktowania ze względu na to, że przewidziane w rozporządzeniu SRM i rozporządzeniu delegowanym szczegółowe zasady obliczania składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) nie odzwierciedlają ani rzeczywistej wielkości instytucji finansowych, ani rzeczywiście ryzyka ponoszonego przez nie ryzyka, co pociąga za sobą traktowanie ich w ten sam sposób, jak inne instytucje finansowe, które niemniej jednak inne cechy charakterystyczne.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że przewidziany w rozporządzeniu SRM i rozporządzeniu delegowanym mechanizm składek ex ante do SRF opiera się na ocenie, która sztucznie zaostrza profil ryzyka dużych francuskich instytucji finansowych, a w konsekwencji prowadzi do ustalenia nieproporcjonalnie wysokiej kwoty składki.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady pewności prawa ze względu na to, że przewidziany w rozporządzeniu SRM i rozporządzeniu delegowanym sposób obliczenia kwoty składki ex ante nie umożliwia instytucjom finansowym wystarczająco dokładnego przewidzenia wysokości składki, która zostanie od nich pobrana oraz skontrolowania prawidłowości jej kwoty.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, na którą składa się obowiązek uzasadnienia, ze względu na to, że w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono należycie wszystkich wskaźników ryzyka. Ponadto zdaniem skarżącej to przysługujące SRB na mocy art. 20 rozporządzenia delegowanego uprawnienie do zadecydowania, czy weźmie ona pod uwagę te kryteria, jest niezgodnie z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 255, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44). (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia prawa przy ustalaniu współczynnika korygującego. Skarżące podnoszą, że SRB dopuściła się naruszenia prawa, gdyż, opierając się na błędnej wykładni szeregu przepisów rozporządzenia SRM, ustaliła ona roczny poziom docelowy powyżej określonego w art. 70 rozporządzenia SRM 12,5 % pułapu ostatecznego poziomu docelowego. Zdaniem skarżących przepisy te są w każdym razie ze swej natury wadliwe.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia prawa w odniesieniu do ograniczenia korzystania z nieodwołalnych zobowiązań do zapłaty (zwanym dalej „NZZ”). Skarżące podnoszą, że SRB dopuściła się naruszenia prawa opierając się na błędnej wykładni przepisów regulujących korzystanie z NZZ w odniesieniu do, z jednej strony, ograniczenia, pomimo braku uprawnień, części NZZ poniżej pułapu 30 % składek ex ante i, z drugiej strony, ograniczenia rodzajów zabezpieczenia jedynie do gotówki, efektem czego przepisy te zostały pozbawione ich skuteczności (effet utile).
7. Zarzut siódmy, dotyczący dopuszczenia się oczywistego błędu w ocenie Skarżące twierdzą w tym względzie, że podnoszone przez SRB ryzyko związane z procyklicznością i płynnością mające na celu ograniczenia korzystania z NZZ jest nieuzasadnione, z uwagi w szczególności na cechy charakterystyczne NZZ i kontekst ich wykorzystywania.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia Skarżące podnoszą, że w zaskarżonej decyzji nie wskazano w szczególności i dokładny sposób powodów, dla których konieczne miałyby być, z jednej strony, ustalenie pułapu korzystania z NZZ na 22,5 % i, z drugiej strony, przyjmowanie jako zabezpieczenia jedynie gotówki.